

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Κ' είδεν ακόμη τους πρώην υπηρέτες τους, που αυτοί τους χειραγώγησαν στον κόσμο και τους βοηθήσανε να γίνουν μικροπακάληδες και μικρονοικοκυραίοι και ν' αποκατασταθούν στην κοινωνία σήμερα, να τους κάνουν τον καμπόσο, να πάψουν να τους χαιρετούν, να τους περιφρονούν σαν ξεπεσμένους, και τέλος, το χειρότερο, και να τους εірωνεύονται...

Και τὸ φαρμάκι ἀνέβαινε πικρὸ-πικρὸ στὴν ψυχὴ του, καὶ δάκρυα ἔφταναν στὰ μάτια του, ὅταν περνώντας ἀπὸ τὰ μεγάλα πατρογονικὰ σπίτια τους, ἔβλεπε ἄλλους νὰ τὰ χαίρωνται σήμερα, ἄλλες μορφές νὰ προβάλλουν ἐκεῖ, πού ἀγαπητὲς φυσιογνωμίες ἦσαν ὡς προχτὲς, καὶ χοντρές, μάλινες κάλτσες καὶ μπαλωμένα χωριάτικα χοντρόρουχα νὰ εἶνε ἀπλωμένα στὰ μπαλκόνια καὶ ἀδιάντροπα νὰ κρέμονται καὶ νὰ στάζουν στοὺς ρεζέδες τῶν παραθυριῶν, ἐκεῖ, πού λίγο πρὶν ἀκόμη, μαραμμένο σὺν παληὸ μῆλο, τὸ γλυκὸ τῆς γιαγιάς του προσωπάκι πρόβαλλε γιὰ νὰ τὸν καμαρώσει ὡς περνοῦσε.

— Ω! τὸ μαγάρισμα αὐτὸ τὸ σπιτικὸ, πόσο τοῦ θάραινε, μολῶθι, τὴν ψυχὴ του!...

Καὶ ἦσαν οἱ νέοι ἰδιοκτῆτες τῶν σπιτιῶν χωριάτες, πού εἶχαν ἔρθει στὸ χωριὸ ὡς ὑπηρετές, ὑπέστησαν κάθε εἶδους ταπεινώσι καὶ κάθε στέρῃσι ἀνθρωπίνης ζωῆς, γιὰ ν' ἀνεθῶν ὡς ἐκεῖ πάνω, νὰ κάνουν, τοκίζοντας καὶ γδύνοντας φτωχοὺς νοικοκυραίους τοῦ χωριοῦ, περιουσία, νὰ γίνουν μεγάλοι σήμερα καὶ σεβαστοί, χωρὶς ν' ἀφήσουν τὴ χωριάτι, τὴν προστυχία καὶ τὴ βρῶμα τους, ἐκεῖ π' ἀφήσανε τὴ φτώχεια...

Γιὰ τοῦτο, μιὰ μέρα, πού ὁ Γούλης παίζοντας καὶ θέλοντας νὰ διασκεδάσει, κατάβρεξε μ' ἓνα ποτήρι νερὸ ἓνα δυστυχισμένον ἡλίθιο, τὸν Χούσο τὸν Χασμπή, πού τριγύριζε γυμνός, ζητιανεύοντας πεντάρες, ὁ Τάκης θυμωμένος πετάχτηκε ἀπάνου:

- Γιατί τὸν βρέχεις, βρέ, τὸν δυστυχῆ;
- Δὲν μπορῶ νὰ τὸν βλέπω τὸ βρωμιάρη ἐδῶ πέρα!...
- Κ' εἶνε πιὸ βρωμιάρης, λές, ἀπ' τὸν πατέρα σου, πού τὸ κορμί του ἔχει νὰ δῆ νερὸ ἀπὸ τότε πού τὸν βάφτισαν;

— Ὅταν συνέβησαν αὐτὰ πού γράφουμε, ἡ οἰκογένεια τοῦ Τάκη θρῖσκόταν σὲ ἀνόρθωσι τῶν οικονομικῶν της. Ἡ ψυχικὴ δύναμις πού ἀπροσδόκητα ἐκδηλώθηκε ἀπ' τὴ μητέρα του καὶ ἡ ἐνίσχυσις μερικῶν καλῶν του συγγενῶν, κατάρθρωσαν νὰ περισώσουν τὰ λείψανα πού ἔμειναν ἀπ' τὴν καταστροφὴ καὶ πάνου σ' αὐτὰ νὰ ξαναθεμελιώσουν τὴν παληὰ εὐμάρεια καὶ δόξα τους. Καὶ κατάρθρωσαν ἀλήθεια μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ φτάσουν σὲ μιὰ καλὴ ἀνεξαρτησία οικονομικὴ, ἀπὸ κείνες πού θεωροῦνται νοικοκυριὸ γερὸ στὰ χωριά, ὡστόσο ὅμως ἦσαν μακριὰ ἀπὸ τὸν παληὸ τους πλοῦτο.

— Ἔτσι ὁ Τάκης ἔβγαλε τὸ Γυμνάσιο καὶ ἦρθε φοιτητὴς στὴν Ἀθήνα. Κάτι καλοὶ συγγενεῖς του ἐδῶ, τὸν ἔμπασαν σὲ σπίτια καλὰ καὶ, σὺν φιλομαθῆς ὅπως ἦταν καὶ διψασμένος γιὰ κάθε πρόοδο, δημιουργήθηκε σὲ νέο, πού τιμοῦσε τὸ χωριὸ του.

Ζωηρὸ παιδί ὅμως, μ' αἷμα πού ἔκαιγε σὺν μπαροῦτι, ζητώντας δρᾶσι στὸ τέλμα τοῦ χωριοῦ καὶ μὴ βρίσκοντας, ἔπεφτε σὲ ζωηρότητες ὅπου παρεξηγοῦντο ἀπὸ τὸν ταπεινὸ καὶ φιλήσυχο ἐκεῖ κάτω κόσμο. Ὅσο ὅμως μεγάλωνε, τόσο καὶ ἡ ζωηρότης του ἔχαλιναγωγεῖτο, ὡσπου, τέλος, κάθε ἐκδήλωσις τῆς ζωῆς πῆρε μορφή καὶ σκέφι κι' ἐστράφη ἐκεῖ πού ἔπρεπε νὰ στραφῆ.

Τὰ ἔβαλε μὲ τὶς δυὸ τοῦ χωριοῦ πληγές: Μὲ τοὺς πολιτικούς καὶ μὲ τοὺς τοκογλύφους. Σατύριζεν ἀνηλεῶς ὅλες τὶς νεόπλουτες χοντρονοικοκυράδες, πού καταστολισμένες καὶ γυαλιστερές σὺν ὀλοκαίνουργα μπαούλα, βγαίνανε σιγοπερπατώντας σὺν κόττες παληές, γιὰ νὰ πᾶν κάθε Κυριακὴ στὴν ἐκκλησιὰ καὶ νὰ ρίξουν ἓνα μόνο λεπτὸ στὸ δίσκο, κακολογώντας τὸν πλησίον τους καὶ σταυροκοπούμενες μὲ κατάνυξι καὶ εὐσέβεια, ἐπιφανειακὴν ὀλωσδιόλου.

Ἡ εἰρωνεῖες του τοῦ ὅμως ἡ καυστικὲς, γινόντουσαν γνωστὲς καὶ τοῦ δημιουργοῦσαν ἐχθροὺς κάθε μέρα.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ πιὸ ἀλιτήριος ἀπ' ὅλους κι' ὅλες, ἐκεῖνος πού συγκέντρωνε τὸν ἀηδέστερο κομματάρχη καὶ τὸ συχαμερότερο τοκιστὴ ἦταν ὁ Ρούφουλας, ὁ Τάκης ἔστρεψε προσωπικῶς πειὰ τὸν πόλεμο κατὰ τῆς οἰκογενείας αὐτῆς.

Εἰρωνευόμενος κατόπιν τὸν ὄψιμο ἐξευγενισμό τῆς Ρουφουλίνας, πού φορῶντας γιὰ πρώτη φορὰ γάντια στὴ γιορτὴ τοῦ Γούλη της, ὄλο μ' αὐτὰ εἶχε νὰ κἀνη, ἀπλώνοντας τὰ γαντοφορεμένα χέρια της πάντοτε μπροστὰ, χωρὶς νὰ ἀγγίξη τίποτε καὶ κρᾶζοντας κάθε στιγμὴ μεγαλοφῶνως στὴ Δροσοῦλα:

— Ἐλα, μωρὴ, σῆκω τὸ δίσκο καὶ τρατάρησε, γιατί δὲν μπορῶ ἐγώ; φορῶ τὰ γάντια μου πού μούστειλε ὁ Γούλης. Ἐχουν δεκάξη δραχμὲς καὶ θὰ τὰ χαλάσω...

Διηγεῖτο ἀκόμα ὅτι ἡ Ρουφουλίνα θέλοντας κάποτε νὰ πλύνῃ τὰ χέρια της, ἐνίφτηκε φορῶντας τὰ πολυθρύλητο γάντια...

Ἐὸ Γούλης ἄμα τὸ ἔμαθε αὐτὸ ἔγινεν ἔξω φρενῶν.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, τοῦ εἶπε. Μὲ τὴ μητέρα μου ἄλλοτε νὰ μὴν ἔχης νὰ κἀνης, σὲ παρακαλῶ.

— Τὴ μητέρα σου, τ' ἀπάντησεν ὁ Τάκης, τὴ σέβομαι. Τὰ καμώματά της κατακρίνω.

Καὶ εἶχε δίκη. Γιατί ἡ Ρουφουλίνα τόσο ξιππάστηκε μὲ τὰ γάντια ἐκεῖνα, πού ὄσες φορὲς ἤθελε νὰ πῆ γιὰ καμμιά γυναῖκα ὅτι εἶνε εὐγενῆς, ἔλεγε:

— Ἀααα... εἶνε εὐγενῆς... Ἐχει καὶ γάντια...

Ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ Ρουφουλίνα ἐμπῆκε στὸ μοναδικὸ ἀμάξι τοῦ χωριοῦ νὰ πᾶν στὸ γειτονικὸ χωριουδάκι ὅπου ὁ πατέρας της ὁ Δήμαρχος θὰ βάφτιζε κάποιον παιδί. Ἐφόρεσε λοιπὸν τὸ πιὸ καλὸ καπέλλο της, πού μόλις τῆς τῶστειλε ὁ Γούλης, καὶ ἔβγαλε τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ ἀμαξιοῦ, στραβολαιμιάζοντας ἔτσι, γιὰ νὰ ἰδῆ ὅλη ἡ ἀγορὰ ἀπ' ὅπου περνοῦσε τὸ καινούργιο τὸ καπέλλο πού τῆς στείλανε καὶ πού ἦταν εὐρωπαϊκὸ ἀπὸ... τὴν Πάτρα!

Ὅταν ἐγύρισε καὶ τὴν ρωτήσαν πῶς τῆς ἐφάνη τὸ χωριὸ, ἀπάντησε μὲ τὴν συνηθισμένη ἑλληνομάθειά της:

— Πολὺ ὠραῖο μέρος!... Εἶχαν τυρόπηττες, κόττες στὸ σαγάνι, σουβλιστὲς, αὐγὰ τηγανιτὰ, ψητὰ τῆς σουβλάς, ὄλα καὶ φαγητὰ... λ ι τ ᾶ...

Καὶ ὕστερα, χαρακτηρίζοντας τοὺς χωρικούς:

— Οἱ καῦμένοι τί κακὴ ζωὴ πού κάνουν! Μὲ π ὁ χ θ ο ν καὶ μὲ μόχθον βγάζουν μιὰ σταλιά ψωμί.

Ἐως ἐδῶ ὁ Τάκης περιοριζόταν νὰ σατυρίζῃ τὰ ἀνάποδα τῶν Ρουφουλαίων. Μιὰ μέρα ὅμως πρόβλεψε πολὺ πιὸ ἐπικίνδυνος ἐχθρός. Σὺν δικηγόρος ὅπου σπούδαζε κι' ἔδινε συμβουλὲς στοὺς χωρικούς χωρὶς νὰ τὸν πληρώνουν, τοὺς ἔβαλε ζιζάνια μὲς τὸ μυαλὸ ν' ἀπαιτήσουν ἀναστολή κάθε ἐκτελέσεως ἀπὸ τοὺς τοκογλύφους. Πλήθος εἶχε ξεσπιτωθῆ γιὰ 500 δραχμὲς χρέος, πού ὅμως τὰ δικαστικά του ἔξοδα ἔφταναν τὶς 400 δραχμὲς... Τὸ μισὸ χωριὸ κατάντησε τσιφλίκι τῶν τοκογλύφων, καὶ πρὸ πάντων τοῦ Ρούφουλα.

Καθέναν πού θὰ διακρινότανε στὸ χωριὸ, ἐκύτταζαν νὰ τὸν τσακίσουν, καθέναν πού θὰ ἤθελε νὰ κινηθῆ, νὰ τὸν ἀποθαρρύνουνε. Κάθε πρόδος πού θὰ γινόταν ἐκεῖ πέρα, θᾶταν ζημιὰ δική τους.

Τοὺς γραμματισμένους τοὺς φοβόντουσαν σὺν τὶς ἄμαρτίες τους καὶ γιὰ τὸ λόγον αὐτὸ ἐμπόδιζαν τοὺς γονεῖς νὰ στέλνουνε τὰ παιδιὰ τους στὸ σχολεῖο.

— Θὰ τὰ στραθώσετε μὲ τὶς σκουληκαντέρες τοῦ διαόλ'!

Καὶ κάθε ἀνεπτυγμένο, κύτταζαν πῶς θὰ τὸν κρατήσουνε σ' ἀπόστασι ἀπ' τὸ κοινὸ, διαδίδοντας εἰς θάρους του ὅ,τι ποταπὸ περνοῦσε ἀπ' τὸ μυαλὸ τους.

Μιὰ φορὰ πού ὁ Τάκης στὴν ἐπέτειο τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶχε δημοσιεύσει κάτι γιὰ τὸν Δικέφαλο Ἄετὸ, ὁ Δήμαρχος τὸ διάβασε καὶ ξαφνιαστικὴ. Καὶ γύριζε κατόπιν τὴν ἐφημερίδα σὲ ὄλα τὰ μαγαζιά καὶ διάβαζε στὸν κόσμον τὸ σχετικὸ ἐκεῖνο μέρος:

«Κ' ἦλθεν οὐ δικέφαλος ἀητός...»

— Τί είν' κύρ-Δήμαρχε δικέφαλους άητός;...
 — Πουλί μι δυό κιφάλια...
 — Καί είν' πουτέ πουλί μι δυό κιφάλια;
 — "Όχι, μή λάχ' κ' είν' πουλί μι δυό κιφάλια... Παλά-
 θουσι, δέ σάς είπα, τó πιδί!... Θα δήτε άκόμα λαγούς μι
 πιτραχήλια κι φούρνους μι καρθέλια πράσινα!... Παλά
 θουσι... Είν' επικίντунους, σάς είπα...

Τώρα ό πόλεμος έκηρύχθη άγριος. "Από την ήμερα μά-
 λιστα που ό Γούλης έδάρη από τον Τάκη στον καφενέ για
 καποια αθάδεια, τó κόμμα τó πήρε στο φιλότιμο.

— "Η αυτός ή έμείς θάμαστε έδώ πέρα.

Κι' άρματωθήκαν τής Δημαρχίας τά παιδιά και θγήκαν
 να τον «κάνουνε «κοψίδια». Κι' όμως δέν τον έκαναν... Τόν
 άφηκαν να περάση από μπροστά τους χωρίς ούτε να του
 μιλήσουν.

— Τι να του κάνω... "Επρεπε να μην ήταν κόσμος στην
 άγορά... Τόν αντίχριστό του μέσα!...

Πρώτα-πρώτα έπιτεθήκανε κατά των όπαδών του Τάκη.

"Άνθρωποι φτωχοί αυτοί, που είχαν άνάγκες και σπίτια,
 και μικρά παιδιά, ύποταχθήκανε με τó πρώτο... Τόν ένα
 τόν φοβερίσανε ότι θα του πάψουνε τον άδερφό του... Τόν
 άλλον ότι θα του βγάλουν κάποιον ένταλμα, που τó φυλά-
 γανε κρυμμένο. Τόν τρίτο ότι θα κινήσουν κάποιον δίκη
 έκκρεμη, που ήτανε στα χρονοντούλαπα χωμένη... "Άλλον
 πώς θα τον διορίσουνε γραμ-
 ματοκομιστή, όπως τον γελού-
 σανε τόσα χρόνια, και άλλον,
 που είχε άδερφό στη φυλακή,
 πώς θα του δώσουνε χάρι.

Κι' εκείνοι λυπηθήκανε βα-
 θειά, μα τέλος προσκυνήσαν...

Τί να κάνουν; "Ας πάη στην
 όργη... Θα πάν αυτοί χαμένοι
 επί τέλους!... Και νάνε για
 τούς έαυτούς των «όρμπος».
 θάλεγε κανείς... "Άλλά τά σπί-
 τια τους τί φταίνε; Τά μαύρα
 τά κουτσούβελα να τά πληρώ-
 σουν όλα; "Εδώ είνε άλλοι με
 χρήματα και γράμματα, που
 δέν έχουν άνάγκη και έπρεπε
 να βγούν μπροστά, και όμως
 δέν μιλάνε. Κι' αυτοί, μιās πεν-
 τάρας άνθρωποι θα βγάλουνε
 τó φίδι απ' την τρύπα;... "Ας
 πάη στην όργη... Να ό Θεός
 κι' άς τόν κρίνη τόν κάθε έναν
 με τά έργα του.

Και άφωμοιώθηκαν κι' αυ-
 τοί με τó άλλο περιβάλλον, ή-
 συχοι πειά κι' ευτυχισμένοι
 στην κατάντια τους.

Μόλις τόν απομόνωσαν από
 τούς όπαδούς στραφήκανε άμέσως κατά του Τάκη. Αυτός
 οικονομικώς ήταν άνεξάρτητος και να τόν βλάψουν δέν
 μπορούσαν. "Εκτός απ' αυτό είχε και γνωριμιές πολλές
 στην πρωτεύουσα και μπορούσε να τούς τοακίση.

Τί να του κάνουνε, λοιπόν, του Τάκη;

Τί να του κάνουν για να τόν έκδικηθούν και να τόν έξον-
 τώσουν;

"Όσο ήταν εκεί δέν έμιλούσαν. "Όταν όμως έφευγε να
 πάη για τις σπουδές του στην "Αθήνα, κάτι εύρισκαν τή
 μάνα του να ένοχλήσουν.

Μιά φορά που είχε κατεβάσει ένα τουφέκι στην αυλή, έ-
 να παληό τουφέκι, που θρόντησε μιá φορά ζητώντας τήν
 έλληνική έλευθερία, για να τó ξεσκονίση, έβαλαν τόν ά-
 στυνόμο τόν Θεοχαρόπουλο, έναν κρεμανταλά και «αόζο»,
 που τόν μέθαγαν και του ξεσκίζαν τά έντάλματα και τις
 άναφορές, μπήκε μέσα στην αυλή, κατάσχεσε τó τουφέκι
 και κατήγγειλε τήν μητέρα του Τάκη για όπλοφορία πα-
 ράνομη.

"Άμέσως-άμέσως, για να μην τó μάθη στην "Αθήνα τó
 παιδί, έφεραν τήν ύπόθεσι στο Ειρηνοδικείο και κατεδικά-
 σθη ή μητέρα του σε πρόστιμο μεγάλο.

"Όταν τó έμαθε ό Τάκης — του τόκρυσαν τότε για να μη
 λυπηθή — ήταν άργά. "Η μητέρα του είχε πάθει νευρική
 κρίσι κι' αυτός έκλαψε τó περήφανο, τó πατρογονικό του-
 φέκι, που τόσες ιστορίες παλληκαριάς του έλεγε τις νύ-
 χτες μυστικά στο μισόφωτο του καντηλιού και τόσα πρό-
 σωπα άνάσταине και τόσο θάρρος έδινε στην ψυχή του.

Τώρα πειά δέν πρόκειται να τó ξαναδη. Είχε κατασχε-
 θή πειά κ' είχε σταλή στο στρατιωτικό μηχανουργείο για
 να τó λυώσουν και τó χρησιμοποιήσουν όπως εκεί μέσα
 ξέρανε. Αυτό που τήν έλευθερία βροντολάλησε, ποιός ξε-
 ρει τί παληοσιδερικό να έχη γίνει...

Σε λίγο καιρό του έκοψεν ό δήμαρχος τó μισό σπίτι,
 με τήν πρόφασι ότι πρέπει ν' άνοιξη εκεί δρόμος. Και δρό-
 μος βέβαια δέν έγινε ποτέ, αλλά τó μισό σπίτι πήγε χα-
 μένο. Τó σπίτι ήταν ποληό, πρό του σχεδίου τής πόλεως
 χτισμένο, επί τουρκοκρατίας και κατά συνέπειαν έπρεπε
 ν' άποζημιωθή. "Άρχισε δίκη άτελειώτη. Μα ό Τάκης έχι
 μόνον δέν άποζημιώθηκε, όχι μόνον έχασε τή δίκη, αλλά
 και υπεχρεώθη να πληρώση και τά έξοδα, που έφτασαν
 τις 400 δραχμές.

Φωτιά στη φωτιά κι' αυτός τότε, έπροφυλάκισε, καταγ-
 γέλλοντάς τον για κάποιες καταχρήσεις, τόν δήμαρχο.
 Κατά τή δίκη τó κόμμα τόν άθώωσε, αλλά ή προφυλάκι-
 σίς του ήταν άρκετή κατάπτωσης κι' έξευτελισμός γι' αυ-
 τόν.

"Ο πόλεμος συνεχιζότανε τρομερός και άμείλικτος τόσο,
 που άρχισαν και οι γύρω να τόν φοβούνται. Τó κόμμα του
 έπρότεινε φιλία, οι δέ συγγενείς του συμβίβασμό με τόν
 δήμαρχο.

"Η κακία των αντιθέτων έφτασε σιγά-σιγά σε άφάντα-
 στο σημείο. Διέδιδαν πώς ό Τάκης ήταν τρελλός, θότρελ-
 λος απ' τά πολλά γράμματα.

Οι φίλοι του Ρούφουλα και
 του δημάρχου λέγανε:

— Καλά λέει, ού κύρ δη-
 μαρχους... "Εχει μεγάλου δι-
 κίου. Παλάθωσε απ' τά πολ-
 λά τά γράμματα ό καφερός!

Μά κι' ό Τάκης πολεμούσε
 άγρια.

Τώρα άρχισε να γίνεται λό-
 γος στις έφημερίδες για τις
 πολλαπλές καταχρήσεις του
 δημάρχου. Ζητήθηκαν λογοδο-
 σίες για τά χρήματα ναών,
 που είχαν έξαφανισθή χωρίς
 κανείς να ξέρη που έπήγαν.
 "Ηγούμενοι μονών έκαλούντο
 να πούν που διαθέσανε, και γι-
 ατί, τεράστια κοντύλια του μο-
 ναστηριακού προϋπολογισμού,
 χρήματα ιερά, που ή πίστις των
 χριστιανών και ή έλπίδα των
 άπελπισμένων είχαν καταθέσει
 σε χρυσά άφιερώματα μπρός
 στις θαυματουργές εικόνες.

Ταυτόχρονα άκούστηκαν δι-
 αμαρτυρίες γιατί δέν εγίνοντο
 οι δρόμοι και κατάντησε άδιά-
 βατο τó χωριό άν και τακτι-

κά τó δημόσιο πλήρωνε. Καταγγελίες ύποβλήθηκαν κατά
 έφοριακών υπαλλήλων, που καταδίωξαν με άδικα πρωτό-
 κολλα όλους του κόμματος τούς έχθρούς... "Ανεφέροντο
 όνομαστικώς διάφοροι υπάλληλοι που έκβιαζόντουσαν να
 δίνουν ένα μέρος του μισθού των στους κομματάρχες για
 να μη μεταθεθούν και ήρθε σε συζήτησι ή άγροτική ασφάλεια
 και έζητήθη άγροφυλακή και όχι τεμπελόσκυλα του
 κόμματος, που οι ίδιοι ρημάζανε τά κτήματα του κόσμου.

"Η ζωοκλοπή, που πράκτορές της ήσαν οι ίδιοι οι βλα-
 χοδήμαρχοι, ήρθε πάλι στη μέση. "Ανεκαλύφθη ότι τó κα-
 τώϊ ενός δημάρχου εκεί, ήταν γεμάτο κάθε βράδυ από
 κλοπιμαία ζωα «λιανά και χοντρά», που έβέλαζαν ή χρε-
 μέτιζαν όλη τή νύχτα, έως τά χαράματα, όπóταν ειδικοί
 διαμετακομισται τά περνούσαν στους άπέναντι δήμους, απ'
 όπου παρελάμβαναν άλλα κλοπιμαία.

Στην έκπληξι των ανθρώπων για τις νυχτερινές φωνές
 των ζώων στο κατώϊ του δημάρχου, ό άρχοντας του δήμου
 έλεγε πώς τó κατώϊ ήταν στοιχειωμένο και για τούτο πή-
 ρε μιá Κυριακή έναν παπα, να ψάλη άγιασμοδ για να φύ-
 γουν τά ξωτικά «στά ξύλα και στα λιθάρια».

Οι χωρικοί, πίστευαν δέν τó πίστευαν, έπρεπε να δει-
 ξουν πώς τó πιστεύουν και να λουφάξουν και να σκάσουνε.

Και σκάσαν και λουφάξανε πραγματικά...

(*Ακολουθεϊ)

"Ο δήμαρχος τó διάθασε και ξαφνιάστηκε